

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/139/2015
Identifikačné číslo spisu: 7013200894
Dátum vydania rozhodnutia: 15.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7013200894.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu JUDr. U., bytom T., P., proti žalovanému Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Košiciach, Krajskému dopravnému inšpektorátu, so sídlom Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. KRPZ-KE-KDI2-70/2013-P zo dňa 29. mája 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/148/2013-41 zo dňa 04. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/148/2013-41 zo dňa 04. februára 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach č. ORPZ - MI-ODI2-P-20/2013 zo dňa 01.03.2013, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 11.12.2012 v čase o 14:15:02 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky BMW 320 ev.č. P. po štátnej ceste číslo I/50 v Sečovciach, pričom prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy vozidiel v obci určenú všeobecne záväzným právnym predpisom o cestnej premávke 50 km/h o 46 km/h, t.j. meraným úsekom prechádzal rýchlosťou 96 km/h, čo bolo zistené počas vykonanej kontroly hliadkou Policajného zboru cestným radarovým rýchlomerom, čím závažným spôsobom porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 4 s poukazom na § 137 ods. 2 písm. d/ zákona č 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len „zákon o cestnej premávke“). Za uvedený priestupok mu bola podľa § 22 ods. 2

písm. c/ zákona o priestupkoch uložená pokuta vo výške 400 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo v medziach podanej žaloby a dospel k záveru, že tieto rozhodnutia boli vydané v súlade s platnou právnou úpravou. V správnom konaní bol podľa názoru krajského súdu dostatočne zistený skutkový stav veci a z neho bol vyvodенý aj správny právny záver, ktorým sa krajský súd stotožnil. Vyhodnotiac dôkazy vykonané v správnom konaní jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti aj krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade bolo preukázané, že žalobca predmetný priestupok spáchal, ako to vyplýva z administratívneho spisu žalovaného aj správneho orgánu prvého stupňa. Správne orgány pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzali z dôkazov v ňom obsiahnutých tak, ako boli špecifikované v napadnutých rozhodnutiach, pričom skutočnosť, že žalobca predmetný priestupok spáchal, vyplýva predovšetkým zo správy o výsledku objasňovania priestupku, ako aj zo zápisníc o podaní vysvetlenia členmi policajnej hliadky, ktorá predmetný priestupok zistila a náležitým spôsobom zadokumentovala.

Námietku žalobcu týkajúcu sa porušenia základného práva na ústne pojednanie priestupku považoval krajský súd za neopodstatnenú s poukazom predovšetkým na to, že v čase opakovaného ústneho pojednania predmetného priestupku dňa 01.03.2013 o 8:00 hod., o termíne ktorého bol žalobca upovedomený, ako to vyplýva z úradného záznamu zo dňa 14.02.2013, sa žalobca na toto ústne pojednanie neustanovil, pričom vopred svoju neprítomnosť neospravedlnil. Telefonicky sa ospravedlnil až v uvedený deň, v čase približne o 11:00 hod., ako to vyplýva z úradného záznamu zo dňa 01. 03. 2013 i z tvrdenia samého žalobcu v odvolaní i žalobe, tzn. v čase, keď už bolo v predmetnej veci rozhodnuté. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, najmä na rozhodnutia publikované pod č. 93/2007 ZSP, ako aj č. 48/1996 ZSP, v zmysle ktorých posúdenie otázky, či ospravedlnenie obvineného z priestupku na ústnom pojednaní o pojednaní priestupku je náležité a z dôležitého dôvodu, patrí výlučne do právomoci správneho orgánu, ktorý pojednáva priestupok v priestupkovom konaní. Pojednanie priestupku v neprítomnosti obvineného, hoci bol riadne na ústne pojednanie predvolaný, nemožno považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu v zmysle § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch a nie je samo o sebe dôvodom pre zrušenie rozhodnutia o priestupku súdom. Vychádzajúc z uvedeného krajský súd konštatoval, že uvedené právo žalobcu porušené nebolo a správne orgány postupovali v súlade s platnou právnou úpravou.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný vysporiadal so všetkými námietkami obsiahnutými v podanom odvolaní žalobcu tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Svoje stanovisko oprel o konkrétne dôkazy, obsiahnuté v administratívnom spise. Vychádzajúc z uvedeného aj krajský súd konštatoval, že certifikát č. 064/210/16/12 o overení cestného radarového rýchlomeru typu Multanova MultaRadar CD, s konkrétnym výrobným číslom výrobcu Jenoptik robot GmbH, bol v čase vykonania cestnej kontroly zameranej na dodržiavanie najvyššej povolenej rýchlosti v platnosti, pretože tento platil do 19.03.2013. Tvrdenie žalobcu o tom, že certifikát nesmie byť starší ako 3 mesiace nie je podľa názoru krajského súdu ničím podložené a je irelevantné s prihliadnutím na uvedené skutočnosti.

Krajský súd ďalej dôvodil, že certifikát o absolvovaní odborného školenia pre operátora bol vydaný konkrétne vo vzťahu k osobe Jozefa Vernusa, tzn. jedného člena z hliadky Policajného zboru vykonávajúcej kontrolu, ktorý tento prístroj, tzn. cestný radarový rýchlomer, aj obsluhoval, ako to vyplýva aj z vyjadrení jednotlivých členov hliadky. Rovnako krajský súd zastával názor, že opodstatnené je aj hodnotenie osoby páchatela v súvislosti s ukladaním pokuty za spáchaný priestupok, kde správne orgány zhodne konštatovali, že žalobca bol za obdobné priestupky už postihnutý v sledovanom období jedného roka predchádzajúceho spáchaniu predmetného priestupku, pretože uvedené vyplýva z evidenčnej karty vodiča.

Za právne irelevantnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa porušenia jeho práva v zmysle § 33 ods. 1 a 2 správneho poriadku, pretože žalobca tým, že sa na ústne pojednanie vo veci dňa 01.03.2013 nedostavil bez predchádzajúceho ospravedlnenia, i keď bol naň riadne predvolaný, sám

toto právo nevyužil.

Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania za splnenia podmienok stanovených v § 250f OSP. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu v prvom stupni, zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zastával názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že je neprípustné prejednať priestupok bez prítomnosti priestupcu, ktorý sa v deň pojednávania ospravedlnil, že na pojednávanie prísť nemôže, lebo ako advokát je na pojednávaní na súde. Podľa jeho názoru neobstojí tvrdenie žalovaného, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, že sa dňa 01.03.2013 ospravedlnil až o 11:00 hod. a rozhodnuté bolo už o 8:00 hod. Dôvodil, že v uvedený deň bol na úkonoch trestného konania a keďže išlo o väzobnú vec, tak jeho účasť na Okresnom súde v Trebišove bola nevyhnutná a hneď po skončení konania o 11:00 hod. sa telefonicky spojil so správnym orgánom na prvom stupni a ospravedlnil svoju neúčasť.

Ďalej namietal postup krajského súdu, kedy rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania. Zdôraznil, že nikdy nedal písomný súhlas na rozhodnutie vo veci bez jeho prítomnosti. V tejto súvislosti uviedol, že predvolanie na pojednávanie, ktoré krajský súd vytýčil na 28.01.2015 o 08:30 hod., mu bolo spolu so stanoviskom žalovaného k žalobe doručené až dňa 06.02.2015, pričom napadnutý rozsudok krajského súdu bol vyhlásený dňa 04.02.2015. Namietal teda, že sa k stanovisku žalovaného nemal možnosť vyjadriť. Týmto postupom mal krajský súd hrubým spôsobom porušiť právo žalobcu na spravodlivý proces a postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za nepresvedčivý a vzbudzujúci pochybnosti. Mal za to, že množstvo dôkazov svedčia v jeho prospech, no napriek tomu sa krajský súd priklonil na stranu dôkazov, ktoré sú nielen vo vzájomnom rozpore, ale aj v rozpore s inými dôkazmi.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. novembra 2017 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť

rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny a odvolanie žalobcu za nedôvodné.

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach), ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona o priestupkoch.

Podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa § 250f ods. 1 OSP súd môže rozhodnúť o žalobe bez pojednávania rozsudkom, ak to účastníci konania zhodne navrhli alebo ak s tým súhlasia a nie je to v rozpore s verejným záujmom.

Podľa § 250f ods. 2 OSP súd môže vyzvať účastníka, aby sa vyjadril k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania do 15 dní od doručenia výzvy. Súd môže k výzve pripojiť doložku, že ak sa účastník v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

V ustanovení § 71 ods. 1 zákona o priestupkoch je formulovaná zásada ústnosti konania o priestupkoch, pretože na rozdiel od všeobecného správneho konania v konaní o priestupku správny orgán prvého stupňa uskutočňuje ústne pojednávanie obligatórne. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu. Náležitosť ospravedlnenia a dôležitosť dôvodu posudzuje správny orgán v rámci správnej úvahy. Za závažné dôvody je v praxi súdov a orgánov verejnej správy považovaná doložená pracovná neschopnosť, udalosti, s ktorými spájajú pracovnoprávne predpisy nárok na pracovné voľno s nárokom na náhradu mzdy (napr. svadba v rodine, pohreb), plánovaná zahraničná dovolenka a pod. Za závažný dôvod by na druhej strane nemalo byť bez ďalšieho považované bežné plnenie pracovných povinností, ak správny orgán predvoláva obvineného na ústne prejednanie priestupku s dostatočným časovým predstihom, aby bol schopný si na stanovenú dobu zabezpečiť voľno.

Okrem uvedeného je nutné uviesť, že posúdenie otázky, či ospravedlnenie predvolanej osoby na ústne pojednávanie o prejednaní priestupku je náležité a z dôležitého dôvodu, patrí výlučne do právomoci správneho orgánu prejednávajúceho priestupok. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu musí vyplývať, že správny orgán sa zaoberal otázkou, či sú splnené podmienky na prejednanie priestupku v

neprítomnosti obvineného z priestupku. Obvinenému z priestupku ani svedkom neprislúcha právo hodnotiť, či ich účasť na pojednávaní neplní účel ústneho pojednávania. Ak obvinený z priestupku nevyužije svoje procesné právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní, sám si spôsobí, že sa nemôže na ňom vyjadriť k podkladom rozhodnutia, k spôsobu dokazovania a že nemôže navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov.

Z administratívneho spisu správneho orgánu odvolací súd zistil, že žalobca si predvolanie na ústne pojednávanie, ktoré sa malo konať dňa 27.02.2013 v čase o 7:30 hod. prevzal dňa 13. 02. 2013. Ako vyplýva z úradného záznamu spísaného správnym orgánom prvého stupňa dňa 14.02.2013, dňa 14.02.2013 v čase o 7:44 hod. žalobca telefonicky ospravedlnil svoju neúčasť na uvedenom ústnom pojednávaní. Ako dôvod uviedol, že bude mať pojednávanie na súde. Správny orgán prvého stupňa ospravedlnenie žalobcu prijal a stanovil termín nového ústneho pojednávania, a to na deň 01.03.2013 o 8:00 hod., s čím bol žalobca telefonicky oboznámený s poučením, že ak sa nedostaví na ústne pojednávanie v ďalšom stanovenom termíne bez náležitého ospravedlnenia alebo dôležitého dôvodu, bude dňa 01.03.2013 o priestupku rozhodnuté v jeho neprítomnosti. Ďalej odvolací súd z obsahu administratívneho spisu správneho orgánu zistil, že dňa 01.03.2013 spísal správny orgán prvého stupňa úradný záznam, z ktorého vyplýva, že toho istého dňa v čase okolo 13. hod. sa žalobca telefonicky ospravedlnil z neúčasti na uvedenom ústnom pojednávaní o priestupku a ako dôvod uviedol, že má pojednávanie na súde v Trebišove. Správny orgán prvého stupňa ospravedlnenie žalobcu neprijal a upovedomil ho o skutočnosti, že o priestupku už bolo rozhodnuté v čase konania ústneho pojednávania v jeho neprítomnosti.

V zmysle uvedeného najvyšší súd nemohol prisvedčiť názoru žalobcu, že jeho dodatočné ospravedlnenie, aj keď v deň ústneho pojednávania pred správnym orgánom prvého stupňa, je nutné považovať za relevantné a správny orgán prvého stupňa nemal prejednať priestupok v neprítomnosti žalobcu. Je nepochybné, že žalobca bol o termíne ústneho pojednávania upovedomený v dostatočnom časovom predstihu nielen na to, aby si svoje pracovné povinnosti zariadil tak, aby sa na ústnom prejednaní priestupku mohol zúčastniť a využiť tak svoje právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu dokazovania a prípadne navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov, ale, ak mu jeho neodkladné pracovné povinnosti nedovoľovali sa ústneho prejednania priestupku zúčastniť, aby sa zo svojej neprítomnosti ospravedlnil včas pred samotným ústnym prejednaním priestupku. Jeho ospravedlnenie z neúčasti na ústnom pojednávaní v kontexte uvedeného nemožno považovať za relevantné a spôsobilé zvrátiť rozhodnutie správneho orgánu v jeho veci. V danom prípade bola preto splnená zákonná podmienka umožňujúca prejednať priestupok v neprítomnosti obvineného z priestupku (žalobcu) podľa § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch.

Ustanovením § 250f OSP sa do konania pred správnym súdom zaviedla hospodárnosť konania, ktorá sa prejavuje v možnosti rozhodnúť o žalobe rozsudkom aj bez pojednávania. Účastníci môžu taký postup zhodne navrhnúť alebo s ním súhlasiť. Takýto postup nesmie byť v rozpore s verejným záujmom. Existencia verejného záujmu je vecou posúdenia správneho súdu. Bez pojednávania však nemožno rozhodnúť v takom prípade, v ktorom je nevyhnutné, aby správny súd vykonal dokazovanie. Dokazovanie nie je prípustné vykonať inak, ako len na pojednávaní. V odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia je upravené zákonné splnomocnenie správneho súdu, ktorý môže vyzvať účastníka, aby sa vyjadril k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania a za týmto účelom mu stanoví lehotu 15 dní od doručenia výzvy. K tejto výzve môže správny súd pripojiť aj doložku, že ak sa účastník v určenej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. V danom prípade bol žalobca listom krajského súdu zo dňa 23.07.2013 vyzvaný, aby sa v lehote 15 dní od doručenia výzvy písomne vyjadril, či súhlasí, aby krajský súd rozhodol o jeho žalobe bez pojednávania a zároveň k tejto výzve bola pripojená doložka, že ak sa žalobca v určenej lehote písomne nevyjadrí, bude súd predpokladať, že proti takému jeho postupu žalobca nebude mať námietky. Táto výzva bola spolu s predmetnou doložkou žalobcovi doručená dňa 29.07.2013, pričom žalobca v učenej lehote a ani po jej uplynutí na uvedenú výzvu krajského súdu nereagoval. Pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok krajského súdu, sa konalo dňa 04.02.2015. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade boli dňa 15.11.2015 splnené podmienky na rozhodnutie o žalobe žalobcu bez pojednávania rozsudkom podľa § 250f ods. 1 a 2, nakoľko takéto

rozhodnutie nebolo v rozpore s verejným záujmom, žalobca nemal k postupu súdu v tejto súvislosti námietky a žalovaný na odročenom pojednávaní dňa 28.1.2015 zmenil svoje predchádzajúce stanovisko v tejto otázke tak, že aj on súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Odvolací súd dodáva, že námietky žalobcu ohľadom nedoručenia včasného predvolania na pojednávanie konané pred krajským súdom dňa 28.01.2015 spolu s vyjadrením žalovaného k žalobe nemá na uvedený záver odvolacieho súdu žiadny vplyv, lebo na tomto pojednávaní nebolo vo veci rozhodnuté.

Krajský súd v napadnutom rozsudku presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil, čo ho viedlo k prijatému záveru, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Krajský súd jasným a zrozumiteľným spôsobom správne vysvetlil, ktoré dôkazy vykonané v správnom konaní považoval za relevantné v danej veci. Keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.